

Caracterizarea personajului Ion din opera Ion scrisa de Liviu Rebreanu - a doua parte

Ion este subjugat de, glasul pamantului", e prizonierul unei forte mai presus de sine. Desi doreste sa posede pamant, in realitate Ion este posedat de acesta, se simte intr-o concordanta perfecta cu ritmurile lui, fiind el insusi un om elementar, teluric, dominat de instincte, patimas. N. Manolescu vede in Ion "o victima mareata a fatalitatii biologice". Obsesia pamantului ia forme primare: "vesnic a pizmuit pe cei bogati".

Traseul existentei sale este clar marcat in prima parte a romanului, scopul e precis, eroul e tenace, cauta indarjit doar modalitatea de a-si atinge telul. El mimeaza mai degraba nehotararea si discutiile cu fiul invatatorului sunt doar prilejuri de a-si verifica gandul ascuns: o va seduce pe Ana pentru a intra in posesia pamanturilor lui Vasile Baci. Ideea e prezenta in mintea flacaului chiar din primele pagini ale romanului: "Nu-i fusese draga Ana si nici acuma nu-si dadea seama bine daca i-e draga. Iubise pe Florica... dar Florica e mai saraca decat dansul, iar Ana avea locuri si case si vite multe".

Ion impune in aceasta etapa a evolutiei lui prin stapanire de sine si determinare. Iubirea pentru Florica trece in plan secundar, asa incat putem vorbi de un veritabil conflict interior, intrucat exista o disproportie evidenta intre glasul tainic, magnetic al pamantului si glasul dragostei pentru Florica, stins sau atenuat de ratiune.

Pamantul da, deci, sens existentei personajului la inceput.

Catre el isi canalizeaza eroul toate energiile, sperantele. Dorinta de a avea este justificata perfect de realitatea sociala imediata, pentru Ion pamantul inseamna stabilitate, statut social, expresia calitatii sale de gospodar, cea mai buna dovada ca apartine categoriei invingatorilor. Nefiresti sunt insa dimensiunile acestei dorinte. Din tipic, personajul devine atipic, caci pamantul este pentru el mai mult decat un obiect al muncii, e insasi iubita fata de care simte o patima ravasitoare.

Se simte cuprins de "o pofta salbatica sa imbratiseze huma, sa o crampoteasca in sarutart. Mirosul pamantului umed "ii aprindea sangele". Pamanturile sunt pentru el niste "ibovnice credincioase".